

Et Spørgsmaal som dette stilles jo ikke af nogen Art af Chikaneri for at bringe den højtærede Udenrigsminister i Forlegenhed, men ganske simpelt, fordi det er af stor Betydning for os at faa Klarhed paa dette Punkt, og fordi det navnlig efter den højtærede Udenrigsministers første Foredrag maatte være ønskeligt at faa netop dette Spørgsmaal besvaret; for i hele Ministerens første Foredrag — for saa vidt i det andet med — blev der jo ikke tilvejebragt nogen Klarhed. Det var jo, som om man saa ind paa en Scene i Natbelysning, hvor der foregik et eller andet, som man først ventede at kunne komme til at se, efterhaanden som Florene blev løftet op for det. Foredragene var stærkt følelsesbetonede, jeg havde nær sagt, og jeg kan ogsaa sige det, de var til en vis Grad religiøst betonede, det var, som om den højtærede Udenrigsminister tænkte sig at have en Mission her, en Forsoning ikke alene mellem os herinde, men maaske ogsaa mellem Nationerne. Jeg vil nu sige, at hvis man i vore Dage vil være Missionær, maa man begynde nede paa Gaden, og saa maa man se, hvor højt man kan komme op med sin Mission; man kan ikke begynde fra en Ministertaburet.

Deri, at den højtærede Minister ikke vilde svare paa dette naturlige Spørgsmaal, ligger der, forekommer det mig, en Ringeagt overfor alle de mange her i Tinget, der ønsker dette Svar; det vil jeg dog gøre den højtærede Udenrigsminister opmærksom paa. Vi har Ret til at stille Spørgsmaalet, og det er uparlamentarisk ikke at besvare det (*Sundbo*: Nej!). Om Forladelse, det tror jeg dog, jeg har Lov til at have en Mening om lige saa godt som det ærede Medlem. Der ligger en Ringeagt ikke alene overfor Forespørgerne — den ene af dem var oven i Købet Ordfører —, men jeg tør rolig sige overfor paa det allernærmeste Halvdelen af Tingets Medlemmer, som ønsker dette Spørgsmaal besvaret. Efter at nu to Medlemmer er staaet op hver med sin Opfattelse af den højtærede Udenrigsministers Udtalelser, vil dog den højtærede Udenrigsminister ikke mere kunne vise tilbage til disse Udtalelser, som ikke giver os Klarhed. Hvis den højtærede Udenrigsminister tror, at han kan faa os til at opfatte al denne Uklarhed, al denne ud og ind, al denne Ikke-villen-sige, hvad man i Virkeligheden mener som Højdepunktet af diplomatisk Evne, saa undervurderer han os alligevel.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fürschel: Det ærede Medlem Hr. P. Munch behøver ikke at forsvare den radikale Regering imod, at den ikke skulde have villet føre en Politik, der sigtede til at holde Danmark udenfor Krigen. Der er ingen, der har sagt andet. Det ærede Medlem sagde, det var det nyttigste Svar; det er der heller ingen, der har benægtet. Men det var ikke noget ligeligt Svar, Mineudlægningen var jo heller ikke noget ligeligt Skridt. Det fremgaar meget klart af, at Udenrigsministeren sammenfattede Opfattelsen deri, at Tyskland ansaa det for nødvendigt, at der skabtes Spærring af Bæltet af Hensyn til de tyske Interesser. Deri er det sagt meget klart, i hvis Interesse disse Miner blev udlagt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Vi har tidligere her i Tinget diskuteret det Spørgsmaal, hvorvidt Store Bælts Spærringen til syvende og sidst blev til Fordel for Tyskland eller for England. Det diskuteres ogsaa i Tyskland, mange Udtalelser er faldet derom. Denne Diskussion synes mig uden Betydning overfor dette, at vi er sikre paa, at Store Bælts Spærringen blev til Fordel for Danmark. Med Hensyn til Ligeligheden i det Svar, som blev givet, skal jeg, da det ærede Medlem nu Gang efter Gang drager dette Spørgsmaal frem, med den højtærede Formands Tilladelse oplæse Henvendelsen fra Tyskland og det Svar, Danmark gav. Den tyske Henvendelse lyder saaledes: „Tyskland har ikke den Hensigt at bringe den danske Stats Bestaaen i Fare, men uden Tysklands Villie eller Handling (Zuthun) kunde Krigsbegivenhederne medføre en Overgriben af Operationerne i de danske Farvande, Danmark maa være sig Situationens Alvor bevidst og være fattet paa, hvilken Stilling det eventuelt vilde indtage.“ Hertil svarede Danmark: „Den kgl. danske Regering tager med Tillid mod den kejserlige tyske Regerings Forsikring om, at Tyskland ingen Hensigt har med Hensyn til at bringe den danske Stats Bestaaen i Fare. Danmark er sig Situationens Alvor bevidst. Regeringen, for hvilken Danmarks Neutralitet er Maalet, kan ikke opgive Haabet om, at Krigsbegivenhederne ikke vil have en Overgriben af Operationerne i danske Farvande til Følge. Skulde ikke des mindre saadanne finde Sted uden Tysklands Villie og Handling, vil dette ikke medføre nogen Ændring